Mizah

Kurbanda Kurban

— Yürü, Allah için kurban, çömlek için kavurma olacaksın!

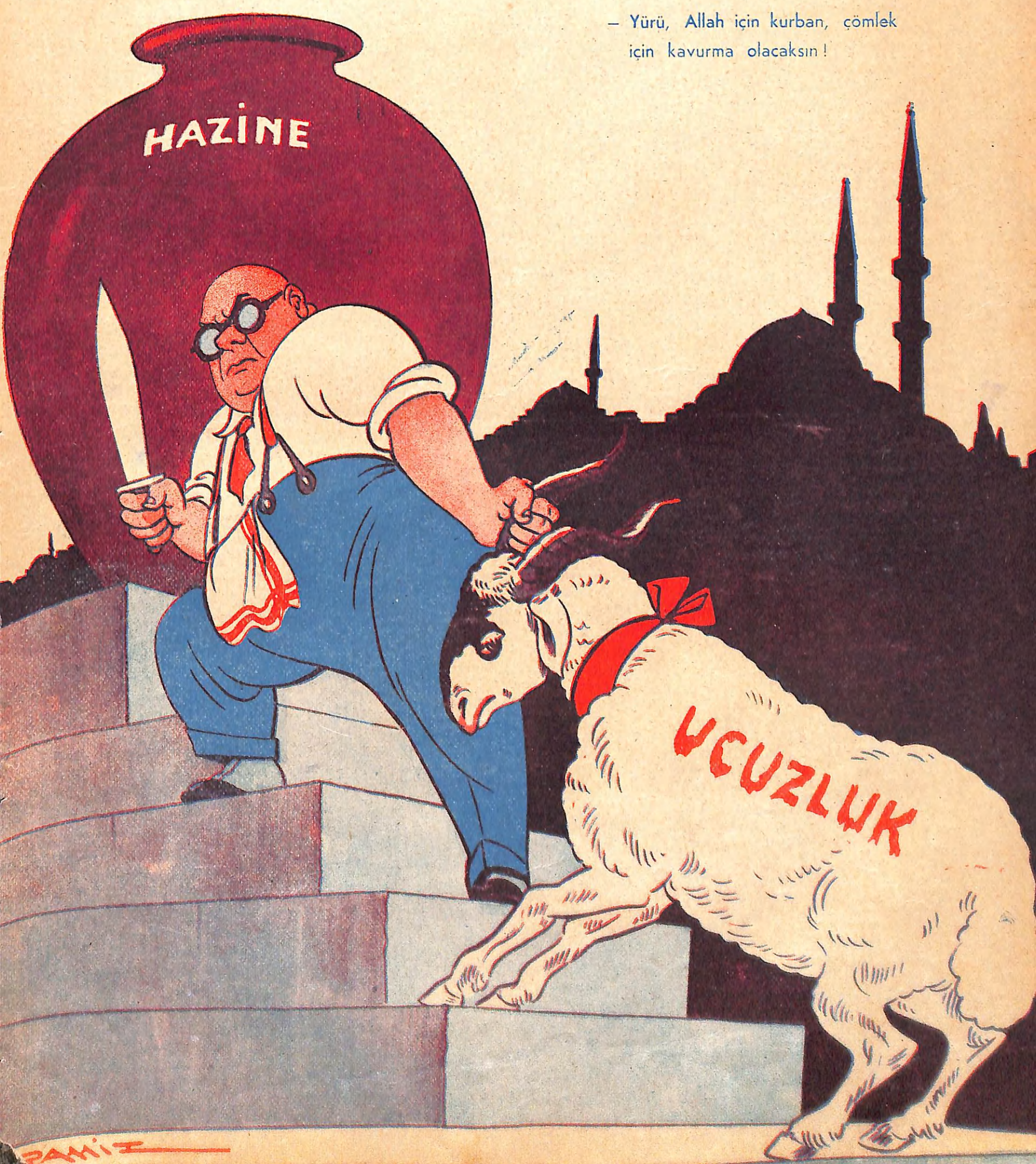

FIKRALAR

Akıllı olsalar...

Polis Mişon'la Salamon'u yakalamış, Karakola getirmişti.

Komser:

— Ne var? Diye sordu. Bunları neye getirdin?

— İkisi de deli, efendim.

— Ne yaptılar?

— Sokak ortasında durmuşlardı. Biri cebinden cüzdanını çıkarmış, paraları yere atıyordu. Öteki de yerden toplayıp tekrar diğerine iade ediyordu.

Zeval

Eski Milletvekillerinden değerli ilim adamı ve muharrir İbrahim Alâeddin Gövsa yarı vefadarı eski Milletvekillerinden Halil Nihad'la konuşuyorlardı. Halil Nihad bir aralık:

— Yahu, dur! Dedi. Aklıma gelmişken söyliyeyim. Biri senin aleyhinde bulunmuştu. Malûm a, elçiye zeval olmaz!

İbrahim Alâeddin gülümsedi:

— Yanılıyorsun dostum, dedi. Eski Roma Büyük elçimiz Cemal Hüsnü bunun aksini isbat etti: Artık elçiye de zeval oluyor.

Sır

Değerli göz doktorumuz Nuri Fehmi, ahbaplarından birine misafir gitmişti. Salonun bir köşesinde genç delikanlılara göz süzerek yarenlik eden çok boyalı, çok gençlik iddiasında bulunan bir kadını kendisine gösterdiler:

— Bunun hakkında, dediler. Türlü dedikodu yapıyorlar. Meselâ doğumiyle alâkalı bir sırdan bahsediyorlar.

Nuri Fehmi gülümsedi:

— Tahmin ederim, dedi. Çünkü onum doğum tarihi bir sırdır.

Hayır sahibi

Kitapcı Arif Bolat'ın dükkânından içeri acele ile bir kadın girdi, çabuk çabuk konuşuyordu:

— Kocam için bir kitap istiyorum. Zavallı adam hasta. Evden dışarı çıkamayor. Vakit geçirmek için birşey okumak istiyor. Fakat pek can sıkıcı birşey olmasın. Roman sevmez. Sinema ile alâkadar olmaz. Ava, spora meraklı değildir. Tarihten anlamaz. Siyasetle uğraşmaz. Çocuk masallarından da hoşlanmaz...

Kadın durmadan anlatıyor, anlatıyordu. Böyle bir karısı olan zavallı hasta adamın kimbilir onun çenesinden nekadar azap çektiğini düşünen Arif Bolat:

— Ben sizin kocanıza bir kitap tavsiye ederim, dedi: «Zenbereği bozuk gramofonlar nasıl tamir edilir» isimli bir kitabımız var, Kocanızın işine yarar zannediyorum.

Fark

Milletvekillerimizden avukat Sedad Pek geçenlerde İstanbul'a gelmişti. Birinci sınıf lokantalardan birine girdi. Garson, önüne çatal bıçak koyarken sordu:

— Alakart mı, yoksa tabldot mu yiyeceksiniz?

Sedad Pek biraz düşündü:

— Tabldot!

Diye cevap verdi. O zaman garson:

— Yalnız, dedi. Tabldotumuz da iki türlüdür. Biri iki buçuk, öteki üç liradır.

Sedad Pek tereddüde düşmüştü, Garsona sordu:

— Peki, ikisinin arasındaki fark nedir?

— Elli kuruş efendim!

Anlaşma

Biri D. P. diğeri C. H. P. azasından iki Milletvekili konuşuyorlardı:

— Aramızda eskiden iyi bir arkadaşlık vardı. Son günlerde bir münakaşadır tuttur duk, birbirimizi hayli rencide ediyoruz. Eski dostluğumuzun bozulmasından korkuyorum. Onun için bir teklifim var.

— Buyur, kardeşim.

— Şöyle bir anlaşma yapalım: Sen benim hakkımda yalan söylemekten vazgeç, ben de sana dair hakikatı söylemekten vazgeçeyim. Ne dersin?

En büyük adam

Edebiyat öğretmeni, şair ve ezeli milletvekili namzetlerinden Halit Fahri sınıfa girmişti. Ders verecekti. Kendisine zeki zeki bakan bir çocuğu ayağa kaldırdı:

— Söyle bakalım evlâdım, dedi. Dünyanın en büyük adamı kimdir?

Çocuk düşünmeden cevap verdi:

— Vallahi efendim, dedi. Annemin söylediğine bakılırsa ilk kocası!

Dalgın âşıklar

Delikanlı mektup yazıyordu:

"Sevgili Muallâcığım;

"Dün çok dalgındım. Sana evlenme teklif ettiğimi hatırlıyorum amma, senin ne cevap verdiğin bir türlü aklıma gelmiyor. Lütfen yazar mısın?"

Ertesi gün kızdan şu cevabı aldı:

"Sevgili Halduncuğum;

"Mektubunu aldım, çok sevindim. Ben de dün bana evlenme teklif edenlerden birine katiyetle "hayır" demiştim amma, bu cevabı kime verdiğimi bir türlü hatırlıyamıyorum."

Eski huyu

Karı, koca kavga etmişlerdi.

Karısı:

— Ah! dedi. Senin yanında olacağıma cehennemde olsam daha iyi.

Kocası:

— Ben de, dedi, şimdi cennette Hurilerle beraber olmayı isterdim.

Kadın buna da kızdı. Başını sallayarak:

— Ah, sen yok musun, sen! dedi. Her şeyin en iyisini daima kendine ayırırsın!

İşin kolayı

Uzun zamandanberi, karı koca hayatı yaşıyorlardı. Uzun zaman yaşanan karı koca hayatının tabii neticesi olarak kavga etmeğe başlamışlardı.

Gene zorlu bir kavga etmişlerdi, kadın dayanamadı, hiddetle bağırdı:

— Artık, dedi. Bu evden içeriye öldüm Allah adım atamazsın!

Adam yumuşadı, tatlı bir sesle:

— Kolayı var cicim, dedi. Sana başka bir ev tutarım!

SAYI: 17 CİLT: 1 Fiatı 15 kuruştur 1 KASIM 1946

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE

ABONE: Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI

BAŞ KÖŞEDEN

Buyurunuz!

Kadıncağız ezan vakti Sultan Ahmedin tenha bir yerinden geçiyormuş. Önüne zebella gibi, sarhoş bir yeniçeri çıkmış, narayı başmış :

— Ayyt ! Bire kadın. Nereden gelup nereye gidiyorsun ?

Kadının korkudan nutku tutulacakmış gibi olmuş, kekelemiş :

— Şey, evime gidiyorum da.

Yeniçeri, sarhoş gözlerile kadının derli toplu endamını süzmüş :

— Bana bak, demiş. Al şu kuruşu, yarın öğle üzeri kâğıthanedeki büyük çınarın altına gel, seni orada beklerim.

Sonra palasını çekmiş, havada sallamış :

— Sakın gelmemezlik edeyim deme, sonra karışmam ha !

Kadın vaziyetinin korkunçluğuna rağmen :

— Aman ağam, demiş. Hiç gelmemeye imkân var mı ? Para bol, yol yakın, üstelik tatlı dil, güler yüz de var. Bundan âlâsı mı olur ?

Bir Sovyet profesörü, Moskova radyosunda yayınlanan bir makale kaleme almış. Diyormuş ki : « Bizim hiç kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok ! »

Madem öyledir de, dünya yüzündeki bu yaygara, bu kargaşalık neden ileri geliyor ?

Hani neredeyse, irili ufaklı nekadar Sovyet profesörü varsa, kaleme sarılacak, hepsi dünyayı ithama kalkacak, sulha engel olunduğundan bahs edecekler.

Bırakın dünyayı; yalnız şu bize verilen notaları düşünün ve hakkımızdaki neşriyatı hatırlayın.

Doğrusu ya, insana merak oluyor. Acaba bu notalar ve bu neşriyat karşısında şöyle mi demeliydik :

— Fikir doğru, teklif mükemmel; üstelik güler yüz de var. Buyurun Boğazlara.. !

Mizahçı

Millet Meclisi açıldı :

Milletvekili — Bu istikbal ne için ?

Türediler — Kendi istikbalimizden korktuğumuz için !

ZURNADA PEŞREV

Kurban Bayramı Hazırlığı

o

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

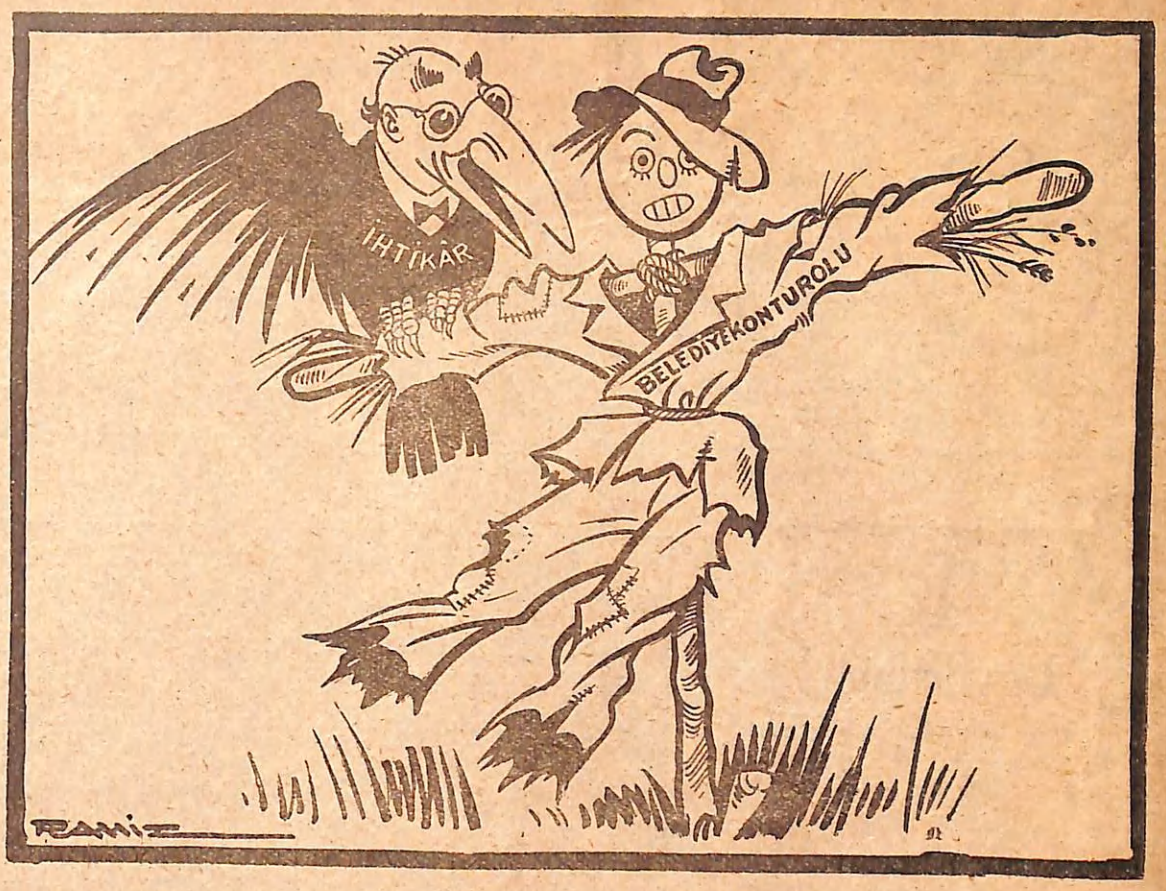

Piyasada karga ve korkuluk!

Yolumu çevirdi :

— Nasılsın ? dedi. Nereye böyle ?

Sesinde öyle bir ahenk vardı ki; adeta korktum :

— Hiç, diyebildim. Şöyle dolaşıyorum da...

Acı acı güldü. Kan içersinde kalmış olan gözlerini gözlerime dikti :

— Ben de dolaşıyorum, dedi. Amma dert, keder, üzüntü içinde dolaşıyorum.

Beni tepeden tırnağa öyle bir süzüyordu ki; olduğum yere mıhlanmış gibi kalmıştım; ne yürümek için kendimde takat bulabiliyordum, ne de konuşmak için. Allah, Allah ! Bana ne olmuştu böyle ? Acaba çok eskiden tanıdığım bu orta halli aile çocuğunun, eski arkadaşımın pillim pillim kıyafeti, yırtık pabuçları mı beni beynimden vurulmuşa döndürmüştü ? O, kalbimden geçenleri okuyan bir eda ile :

— Tabiî, dedi. Sefaletime sen de omuz silkersin. Haklısın. İhtimâl şimdi bir de vecize yumurtlarsın : « Yaşamak daimî mücadele etmektir ! », diye.

Tekrar acı acı güldü :

— Mücadele... amma kiminle, neyle ? Karaborsaciyle mi ? Bir türlü düzeltilemeyen iktisadî vaziyetimizle mi ? Yoksa ipi kopan bir balon gibi durup dinlemeden yükselen maliyet ve eşya fiyatlariyle mi ?

Büyük bir bezginlik içinde omuzlarını silkti :

— Artık her şey bitti, dedi. Tahammül, dayanmak... her şey bitti. Şimdi kendini biraz daha avutmak imkânlarına sahip, yani evinde satacak, savacak bir şeyleri kalmış olan insanlar, kendi nefislerinde bu mücadeleyi yapsınlar.. Benden paydos !

Yanımızdan geçen şık, omuzu rönarlı genç bir kadını gösterdi:

— Bak, dedi. Bu kadının haline bak ! Bu para nereden gelir, nasıl kazanılır ? Üstünde hiç değilse üç bin liralık eşya var. İhtimal şimdi, Kurban Bayramı hazırlığına çıkmıştır ve bir üç bin liralık daha alış veriş edecektir. Kurban Bayramı hazırlığı...

Sesi bir ıslık kadar incelmişti. Gramofon iğnesi çatlak yerine takılmış bozuk bir plâk gibi, şu üç kelimeyi durmadan tekrar ediyordu :

— Kurban Bayramı hazırlığı, Kurban Bayramı hazırlığı, Kurban Bayramı hazırlığı...

Bir aralık sustu, pof diye pofladı :

— Biz, uzun senelerdir Kurban Bayramı hazırlığını unuttuk, dedi. Yalnız kurban edilecek şeyler aramakla meşguluz. Geçinmek için, aç kalmamak için işe evvela eski püsküden başladık; sonra bakır takımlarını, çaydanlıkları, gümüş çatal bıçakları, halıları; hülâsa, kuru tahtanın üzerinde kalıncaya kadar ne varsa hepsini kurban verdik.

Uzun uzun düşündü :

— Biz bunları kurban verdikçe, diye söze başladı; dostlar, ahbaplar da bizi defterlerinden sildiler, selâmı sabahı kestiler, yani onlar da bizi kurban verdiler. İhtimal bana kızıyorlar, içlerinden şöyle diyorlardır : « Bu ne budala adam böyle. Böyle bir zamanda hiç olmazsa bir apartıman sahibi bile olamadı ! »

İğne, gene takılmıştı. Bu sefer de :

— Apartıman sahibi, apartıman sahibi, apartıman sahibi...

Kelimelerini tekrarlıyordu. Birden nakaratı bıraktı :

— Apartıman sahibi, dedi, kirayı veremediğimiz için icra marifetile bizi kapı dışarı etti; bir de böyle kurban edildik.

Beni gene tepeden tırnağa süzdü :

— İhtimâl, dedi; şu anda sen de Kurban Bayramı hazırlığına çıktın. Halbuki bizim eve, kilosu iki liraya çıktığından beri et bile girmemektedir.

Bir anda arkasını döndü :

— Artık, dedi. Seni yolundan alıkoymayayım. Eyvallâh !

Neşesi, canlılığı ölmüş bir sesle bağırdım :

— Nereye canım ? Dursana biraz.

Başını döndürdü :

— Yoook, dedi, duramam. Ben de senin gibi Kurban Bayramı hazırlığına çıktım : Bana selâm vermekte ısrar ve inad eden dostlardan birini kafese koyacak, borç alacağım. Yani bu Kurban Bayramı arifesinde ben de onu, şimdiye kadar koruduğum şeref ve haysiyetimle beraber kurban edeceğim.. !

— Amerikada insanın yalan söylediğini keşf eden bir makine icat edilmiş, ne dersin ?
— Yeni bir şey değil; ondan bende de var...
— Sahi mi ?
— Vallâhi; karım..!

Balık Pazarında

Aldı değişmez gelirli,
Bakalım neler dedi?

Hani dünkü etiket yağların üzerinde?
Altı yüz yazılıydı yedi yüzün yerinde?..

Aldı sağ yağ tüccarı,
Bakalım neler dedi?

Etikette aykırı bir nokta yok yasaya:
Piyasa size uydu, biz uyduk piyasaya.

Aldı değişmez gelirli

Piyasadan bize ne? Biz bareme uyarız;
Piyasa işlerini gazeteden duyarız..

Aldı sağ yağ tüccarı

Yükselirken baremde memurların maaşı
Yerinde saydırır mı yağlara yağcıbaşı!

Aldı değişmez gelirli

Biz de zam müjdesiyle bayram edenlerdeniz;
Müjdeyi aldım amma zam almadım bendeniz!

Aldı sağ yağ tüccarı

Yılbaşına ne kaldı Şunun şuracığında?
İki ay sonra zamlar memur dağarcığında.

Aldı değişmez gelirli

Dağ başında mısınız? Yok mu zaptu raptınız?
Yapılacak zamlara mahsuben zam yaptınız!

Aldı sağ yağ tüccarı

Sizde yüzde elliye yakın bir zam var, az mı?
Biz de yüzde yirmi beş artırırsak olmaz mı?..

Aldı değişmez gelirli

Daha bizim zamlara iki ay var, bey baba;
İki ay sabredersen patlar mısın acaba?

Aldı sağ yağ tüccarı

İcabını düşündük azizim biz onun da:
Yeni zam yapacağız iki ayın sonunda!

Aldı değişmez gelirli

Diyecek yok, doğrusu, bu insanca duyguya
Turp sıkmalı sendeki insafa, doğrusu ya!

Aldı sağ yağ tüccarı

Böyle insafsız zamlar yakışır meleklere:
Top yekûn zam yaparsak inecek yüreklere!..

Deyip kestiler.

Deli Ozan

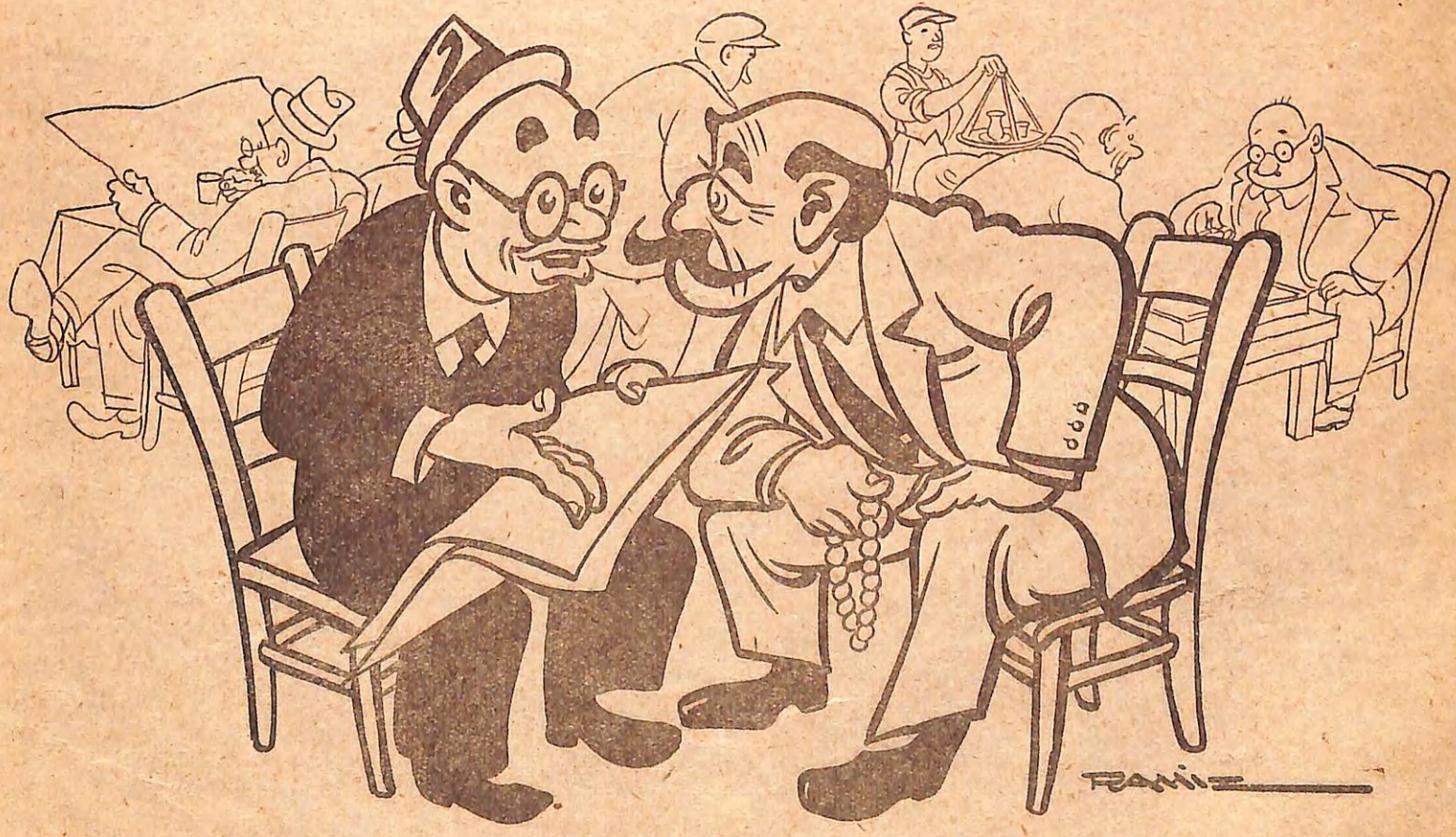

— Gazete yazıyor: Ziraat Bankası İdare Meclisine baştan başa bu seçimde kazanamayan milletvekilleri getirilmiş.

— Bizim mahtum da Bankaya girmek istiyordu. Acaba evvelâ milletvekili mi yapsak?!

İddir çık naz ile seyrana kurban olduğum

— NEDİM —

— Bir çok kişiden (kurbanın olayım !) diye kart aldım amma, yüzlerini görmeden yağlısını nasıl seçeceğim bilmem ? !

Çöp ve Mertek

Başkası yaparsa «çirkin bir hareket», kendiniz yaparsanız «âdet» dir.

Başkası yaparsa «inadcılık», kendiniz yaparsanız «sebat» dır.

Başkası sizi beğenmezse «hata eder», siz onu beğenmezseniz «insanları anlarsınız».

Başkası birine nezaket gösterirse «dalkavukluk» dur, sizin ayni hareketiniz «kibarlık» olur.

Başkası tereddüt ederse «kararsız» dır, kendiniz tereddüt ettiğiniz zaman bunun adı «ihtiyat» dır.

Başkası çok para harcarsa «müsrif» dir, kendiniz yaptığınız zaman «cömert» olmakla öğünürsünüz.

Herhangi bir partiye mensupsanız «fikir sahibi» sinizdir, başkaları kontr partiye dahilse «haini vatan» olur.

Biri sizden borç para alıp vermediyse «dolandırılmış» sınızdır, siz borç alıp vermezseniz «enayi kafese girmiş» olur.

Başkasının buluşları (zırva), sizlerin buluşlarınız (sanat) tır.

Aldatılırsanız karşınızdaki "yalancı" dır, siz birisini aldatırsanız "zekâ" gösterirsiniz.

Başkası içerse "sarhoş"tur, siz içerseniz "iştah ilâcı" olur.

Kadın aldatırsa "fahişe", erkek aldatırsa "çapkın" dır.

Başkası atak yaparsa (küsahlık), siz yaparsanız (kahramanlık) dır.

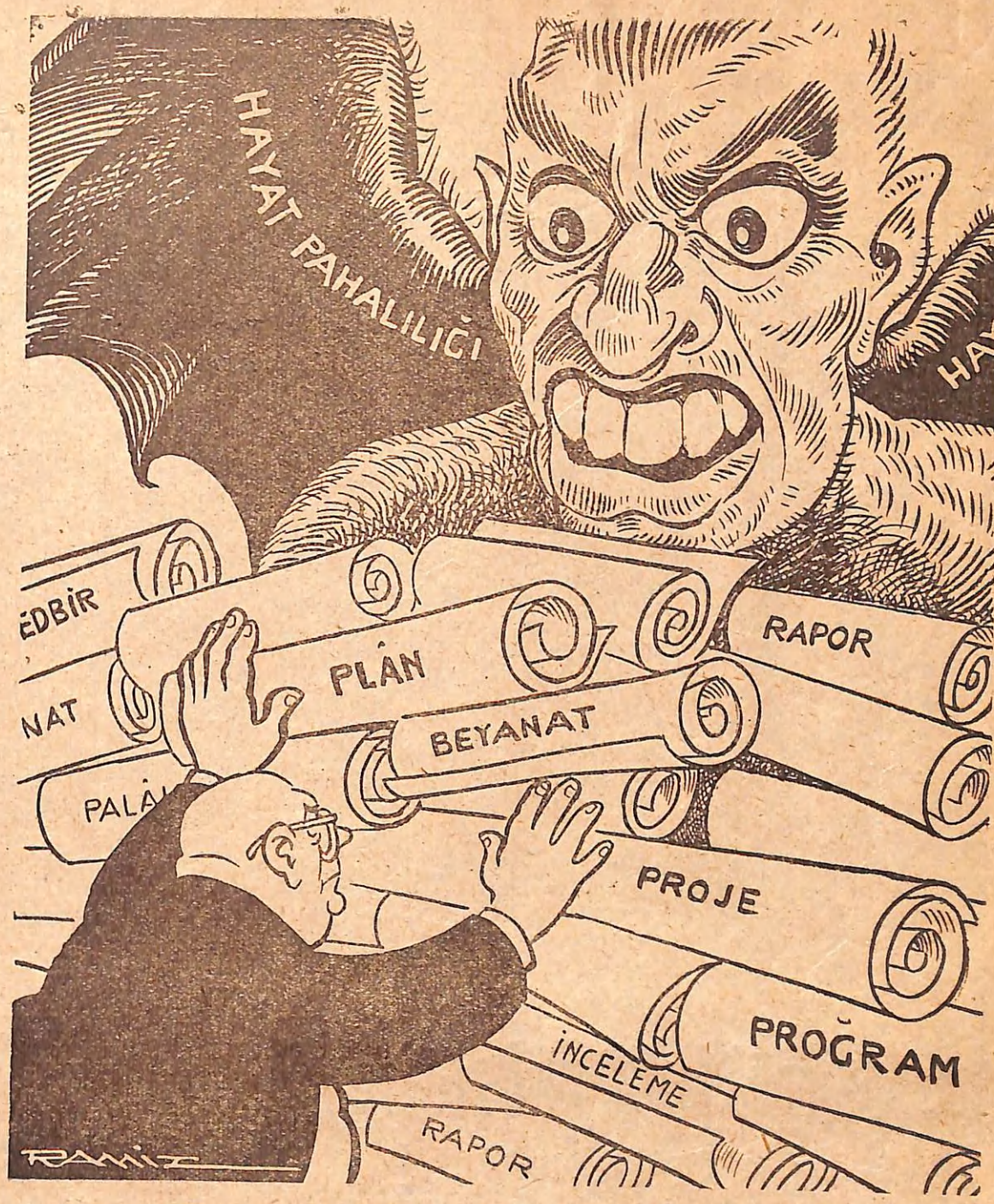

Gayretimiz sayesinde önlenmiş sayılır!

Bayram fırtınasında:

Kadın — Yağmur dininceye kadar mağazadan çıkmasaydık...

Erkek — Daha fazla ıslanmam için mi?

Foya

İki günde bir izin almak için müdüre çıkıyordu. Her seferinde de karısının bir işi olduğunu ileri sürüyordu. Müdür de evlilik halinden anlayan bir adam olduğundan memurun evde başı belâya girmemesi için izin veriyordu.

Fakat bunun bir türlü sonu gelmediğini görünce birgün:

— Azizim, dedi. Dün karınızdan mektup aldım: İzin verdiğim günler akşam eve sarhoş gidiyormuşsunuz. Onun için karınız, artık size izin vermememi istiyor.

Memur güldü:

— Affedersiniz, dedi. Sizinle bir memur - âmir olarak değil, iki erkek gibi konuşmak isterim. Müsaade eder misiniz?

— Buyurun.

— Ben evli değilim ki!

Mübalağa

Paris Kongresinde siyasî münakaşalar devam ederken salonun dışında da bir Amerikalı ile bir Rus iddiaya girişmişlerdi.

Amerikalı:

— Bizim memleketin şimal taraflarında o kadar soğuk olur ki dedi, çaydanlıktan akan sıcak su bile donar.

Rus alay etti:

— O birşey mi! Ben bir kere Sibirya'da yüksek bir yerden aşağı atlıyordum. Havada dondum kaldım.

Amerikalı çaştı:

— Nasıl olur böyle birşey! Çekim kanununa aykırıdır.

Rus güldü:

— Evet amma, Çekim kanunu da donmuştu.

Çömezin Röportajları:

17

Bayramda Ne Keseceksiniz ?

Çizen: RAMİZ

Çömez— Siz ne kurban edeceksiniz?
Tüccar— Gelirimizden istediklerini!

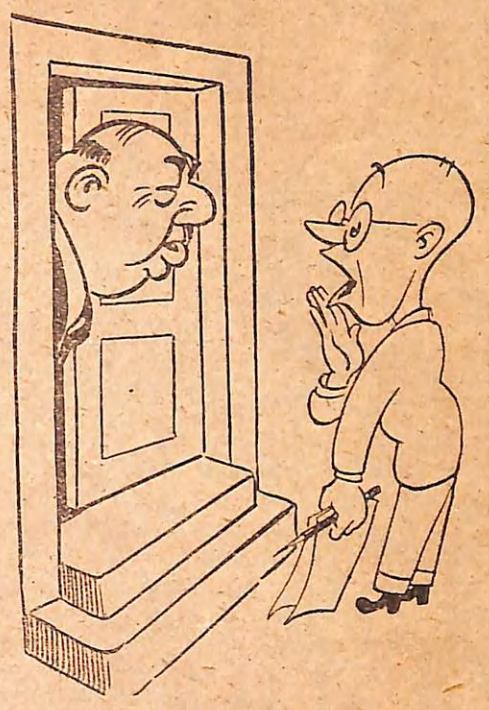

Çömez— Siz ne keseceksiniz?
Tramvay idaresi— Verilen emir üzerine süratimizi!

Çömez— Siz ne keseceksiniz?
Memur— Bayramda maaşı harcadıktan sonra havyar!

Çömez— Siz ne keseceksiniz?
Şoför— Şoför kısmı ne keser.. Ya verilen paranın kusurunu, yahutta el âlemin bacağını!

Çömez— Baybay sizin de keseceğiniz var mı?
Bobstil— Ne münasebet, ben saçlarımı bile kestirmiyorum!

Çömez— Kurbanınız kaç tane?
Emekli— Evde beş kişiyiz yavrum!

Çömez— Sizde de kesilecek varmı?
Halk— Evet. İflâhımız!

Çömez— Siz ne keseceksiniz?
Gazeteci— Sesimizi kestik ya!

Hikâye

Adalet

Yazan :
ÇALÇENE

— Avukat Celâl Yardımcı'dan naklen —

Hazreti Ömer, Saad ibni vakkas'ın yanağını okşadı :

— Ya Saad, dedi. Ben yarın sabah İran ellerine gitmeğe karar verdim. Yetiştirdiğim tay artık büyüdü, yaman bir arap atı oldu. Ona İranda yağlı bir müşteri bulacağımı umarım. Hem oldukca da para sıkıntısı çekiyorum.

Saat ibni vakkas, en eski ve en iyi dostu Omerin yüzünde gözlerini dolaştırdı, gülümsedi :

— Demek, dedi. Bu sefer bensiz gitmek istiyorsun. Anlaşıldı, gizli bir işin de var !

Ömer, hemen itiraz etti :

— Senden gizli neyim olabilir ? Belki gelmezsin diye teklifde bulunmadım.

Saad İbni vakkas :

— Ya Omer, dedi. Seninle ölüme bile korkmadan giderim.

İki eski ve iyi arkadaş, kalblerinde yanan dostluk buhurdanının güzel kokularıyla, ruhlarını yeni baştan beslediler ve ertesi sabah yola çıkmak için sözleştiler.

***

Yol günlerce sürdü. Geceleri, çölün bir tepsi kadar büyük ve müdevver ayının altında yol aldılar, gündüzleri bir iki hurma ağacının süslediği pınar başlarında konakladılar. Nihayet bir sabah güneş, bütün haşmetile gök yüzünde yükselirken İran devletinin paytahtını korumak için yapılmış sağlam kal'a bedenlerini gördüler.

Hazreti Ömer :

— Yarabbi şükür, diye hamd etti. Nihayet gelebildik. Hemen cenabı hak hayırlı müşteriler nasip etsin,

Biraz beklediler ve muhafızlar tarafından açılan Kal'a kapısından içeri girdiler.

Şehir güzel ve süslüydü. İki arkadaş etraflarına hayran hayran bakarak ilerlerlerken büyük bir meydanlığa geldiler ve bir kaç gencin Cirid oynamakta olduğunu gördüler.

Saad İbni vakkas Ciridci gençlerin sürat ve maharetlerine imrenerek bakıyor arkadaşına :

— Bunlar, diyordu. Mutlaka asılzadedirler. Çok mükemmel yetiştirilmişler.

Omer de bu kanaatdeydi. Kendilerinin at satmak için İrana geldiğini adeta unutmuşlar, Cirid talimi yapan gençlerin seyrine dalmışlardı.

Bir aralık Ciridci gençlerden en irişi, en güzeli ve en muhteşemi kendilerini gördü ve :

— Bedevîler !

diye bağırdı. Sonra, atını dolu dizgin üzerlerine sürdü. Omer ve Saad İbni vakkas şaşırmışlardı, kendilerini toparlamağa fırsat bulamadılar, gencin ellerindeki atları zorla aldığını hayretle gördüler. Mukavemet etmeğe kalkışınca Omer göğsüne şiddetli bir yumruk, Saad da arkasına kuvvetli bir tekme yedi.

İkisi de meyus ve münkesir, bu yabancı memleketin gençlerinden gördükleri fena muameleye dilhun, parasız ve aç paytahtın sokaklarında bir müddet dolaştılar ve sonra rastladıkları ilk handan içeri girdiler.

Açtılar. Fakat öyle kırılmışlardı ki, hiç bir kimseden bir lokma ekmek istemek cesaretini nefislerinde bulamıyorlardı. Ocağın başına çökmüşler, kara kara düşünüyorlardı.

Bir aralık kendilerine birinin Arapca seslendiğini duydular :

Kadın — Yaşasın pehlivanlarımız, önüne gelenin sırtını yere getirmişler...
Erkek — Bana ne...
Kadın — Bana ne olur mu ? Gör de ibret al !

— Yabancılar niçin bu kadar dertlisiniz ? Başınıza bir iş mi geldi ?

Bu hancıydı. Ömer başını iki tarafa sallamakla iktifa etti, Saat İbni vakkas isyan edici bir sesle olanları anlattı.

— Bize yapılan doğru mudur? diye sözlerini bitirdi. O zaman, hancı :

— Bedevîler, dedi. Bu memleketin başında, Nûşirevan adında âdil bir hükümdar vardır. Onun zamanında cebir ve zûlümle bir iş yapmağa kalkanlar muhakkak belâlarını bulurlar. Tarif ettiğiniz cirid oynayan ve elinizden atlarınızı alan genç, bizzat onun oğludur. Fakat bu demek değildir ki, suçlu cesasız kalsın. Yarın sabah pazar meydanına gidiniz. Her sabah büyük hükümdarımız oradan geçer ve halka bir derdi olup olmadığını sorar. Size de sorunca, her şeyi olduğu gibi anlatır ve oğlunun atlarınızı zorla elinizden aldığını söylersiniz. O yapacağını bilir !

Ertesi sabah Omer ve Saad pazar yerine gittiler. Bir müddet sonra da Hükümdar Nûşirevan yanında vezirleriyle birlikte göründü. Herkese derdini sora sora ilerliyor, icab ettikce yanındakilere emirler veriyordu. Ömerle Saad'in önünde de durdu, dertlerini sordu. Onlar, oğlunun yaptıklarını bir bir anlattılar. Fakat Nûşirevan, Arapca bilmiyordu: tercümanı çağırttırdı, bedevîlerin ne istediğini sordu. Tercuman, onları dinledi hükümdara :

— Bunların atlarını zorla ellerinden almışlar !

dedi, yalnız bu işleri oğlunun yaptığını söylemedi, gizledi. Nûşirevan, kaşlarını çattı, bir vezirine :

— Bunlara, dedi. Atlarının değerinden bir misli fazlasını veriniz. Suçluyu da elbet bulup cezalandıracağım !

Paraları alan iki arkadaş, sevinç içinde hana döndüler ve olanları hancıya anlattılar. O, birden köpürdü :

— Ne demek, diye bağırdı. Kendi oğlu suç yaparsa cezadan mı kurtulacak ? Gelin benimle beraber !

Hancıyla beraber pazar yerine

koştular. Hükümdarı buldular. hancı :

— Şahım. dedi. Anlamadığım bir nokta var. Haydi bu bedeviler ihsanına nail oldular, atlarının bedelini fazlasıyla aldılar diyelim. Ya bu suçu işleyen oğlun ne olacak ? O cezasız mı kalacak ?

Nûşirevan birden kızardı :

— Ya. dedi. Demek iş böyleydi.

Sonra vezirlerine döndü :

—, Bu bedevîlere, dedi. Bir misli para daha verin ve irâde ediyorum : yarın sabah ikisi de payıahtımı terk etsinler. Yalnız birisi şimal, öteki cenup kapısından çıksınlar ve yolda birbirleriyle buluşsunlar !

Ertesi sabah iki arkadaş paytahtı terk ettiler. Şimal kapısından çıkan Saat, hükümdara yanlış malûmat veren tercümanın, Cenup kapısından çıkan Ömer de ellerinden atları zorla alan Nûşirevanın oğlunun asılmış olduğunu gördüler.

★

Yıllarca sonraydı. Ömer islamların halifesi olmuştu. Kendisine kumandan olarak seçtiği eski arkadaşı Saat İbni Vakkas, Mısırı istila etmiş ve ihtiyar bir yahudinin evini kendisine karargâh yapmış, onun ricalarını dinlememiş, sokak ortasına atmıştı.

Yahudi, eşeğine bindiği gibi Medine'nin yolunu tuttu ve Halife Ömeri sordu. Ona bir tarlayı tarif ettiler. Yahudi tarlaya yaklaştığı zaman üstübaşı pejmürde bir adamın toprağı kazmakta olduğunu gördü ve :

— Halife Ömeri nerde bulabilirim ? dedi. Bana bu tarlayı tarif etmişlerdi.

— Ömer benim.

Yahudi, kendisine Saad'ın yaptıklarını anlattı.

— Ben fakir bir adamım, dedi. Evimden başka hiç bir şeyim yok !

Ömer, tarlanın bir köşesine atılmış olan bir kemik parçasını işaret ederek :

— Şunu bana getir !

dedi ve üzerine bir kaç kelime yazarak yahudiye uzattı :

— Bunu, dedi, Saad'a götür.

Yahudi, biraz da atlatıldığına hükm etti, tekrar Mısırın yolunu tuttu ve Başkumandan Saad Ibni Vakkas'a kemik parçasını uzattı. O, üzerindekileri okur okumaz büyük bir telâş içinde evin tahliyesi için bir taraftan sağa sola emir verirken, öte taraftan da yahudiden özürler diliyor, yalnız lafla değil, parayla da onun gönlünü almağa çalışıyordu.

Kemiğin üzerinde yazılan kelimeler şundan ibaretti :

« Ben Nûşirevandan daha az adil bir hükümdar değilim ! »

Münakaşa

Günün siyasi meselelerinden biri üzerinde münakaşa oluyordu. Herkes konuşuyor, yalnız bir kişi, köşeye büzülmüş, hiç sesini çıkarmadan dinliyordu.

— Yahu, dediler. Bu mesele hakkında senin fikrin yok mu?

Sükûtî zat:

— Olmaz olur mu? dedi. Biz geçenlerde bu meseleyi bir arkadaşımla münakaşa ettik ve kat'i bir neticeye vardık.

— Ya? ne gibi bir neticeye vardınız?

— Ben hastaneye vardım, o da karakola.

Halâskâr

Aktör Burhaneddin Tepsi, boş saatlerini geçirmek için bir olta almıştı. Arada bir deniz kenarına gidiyor, balık avlıyordu.

Geçen günü, Sarayburnu'na gitmişti. Oltasını denize attı, zokaya tutulan bir istavriti çekerken koluna birisi yapıştı, baktı; polis.

— Burada balık avlamak yasak ! Ceza vereceksin.

Aktör Burhan kolunu polisten kurtardı :

— Ben balık avlamıyorum ki, dedi. Şu denize düşen ve boğulmak üzere olan istavriti kurtarıyorum !

Yardım

Adam, akşam üzeri ansızın eve gelmiş ve bir delikanlının, kızına aşk ilân etmek üzere olduğunu görmüştü.

Bu manzara, karşısında fena halde kızdı:

— Ben sana şimdi, benim masum kızıma nasıl aşk ilân edilirmiş, öğretirim, dedi.

Delikanlı derhal ayağa kalkarak :

— Hay Allah razı olsun, dedi. Çünkü bir türlü maksada girememiştim.

Kısa hikâye

Nizamettin Nazif'ten Yazışleri müdürü, bin kelimelik bir hikâye istemişti. Nizam biraz sonra elinde küçük bir kâğıtla içeri girdi.

— Cancağızım, dedi. Al bakalım !

Yazışleri müdürü kâğıda bir göz gezdirdi, şunları okudu:

«O gün iki sevgili buluştular ve Ada'da âşıklar yoluna gittiler. (Hikâyenin geri kalan dokuzyüz doksan kelimesi Matbuat kanunu mucibince neşrolunamaz.)»

Üzülmeye değmez

İstanbul Konservatuvarı keman öğretmeni Âli Sezer iyi kanun çalan bir arkadaşını da Konservatuvara almak istiyor, ikide birde onun evine gidiyor.

Konservatuvara girmesi hakkında israr ediyordu.

Bir gün arkadaşı dayanamadı:

— Biliyor musun, dedi. Konservatuvara niçin girmiyorum?

— Niçin?!

— Aranızda o kadar çok ikiyüzlü insan var ki..

Âli Sezer güldü:

— Canım dedi. Üzüldüğün şeye bak. Nasıl olsa sana da aramızda bir yer buluruz.

Yapılmıyacak şey

Avukat İrfan Emin kendini biraz rahatsız hissediyordu. Doktora gitti. Uzun boylu bir muayeneden sonra doktor :

— Üstadım, dedi. Rakı içmiyeceksin.

— Olur doktor.

— Sigara da içmiyeceksin.

— Peki doktor.

— Fazla konuşmak yasak !

İrfan Emin itiraz etti :

— Yoo doktor, dedi. İşte onu yapamam !.

Çabuk gelişme

— Hastanın kalbi nası hemşire ?...

— Fevkalâde iyi... Bugün iki defa bana evlenme teklifinde bulundu.

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

MİZAH

Değerli okuyucularının Kurban bayramını tebrik eder, neş'eli günler geçirmelerini ve bir çok bayram görmelerini temenni eder.

TOMBUL TEYZE

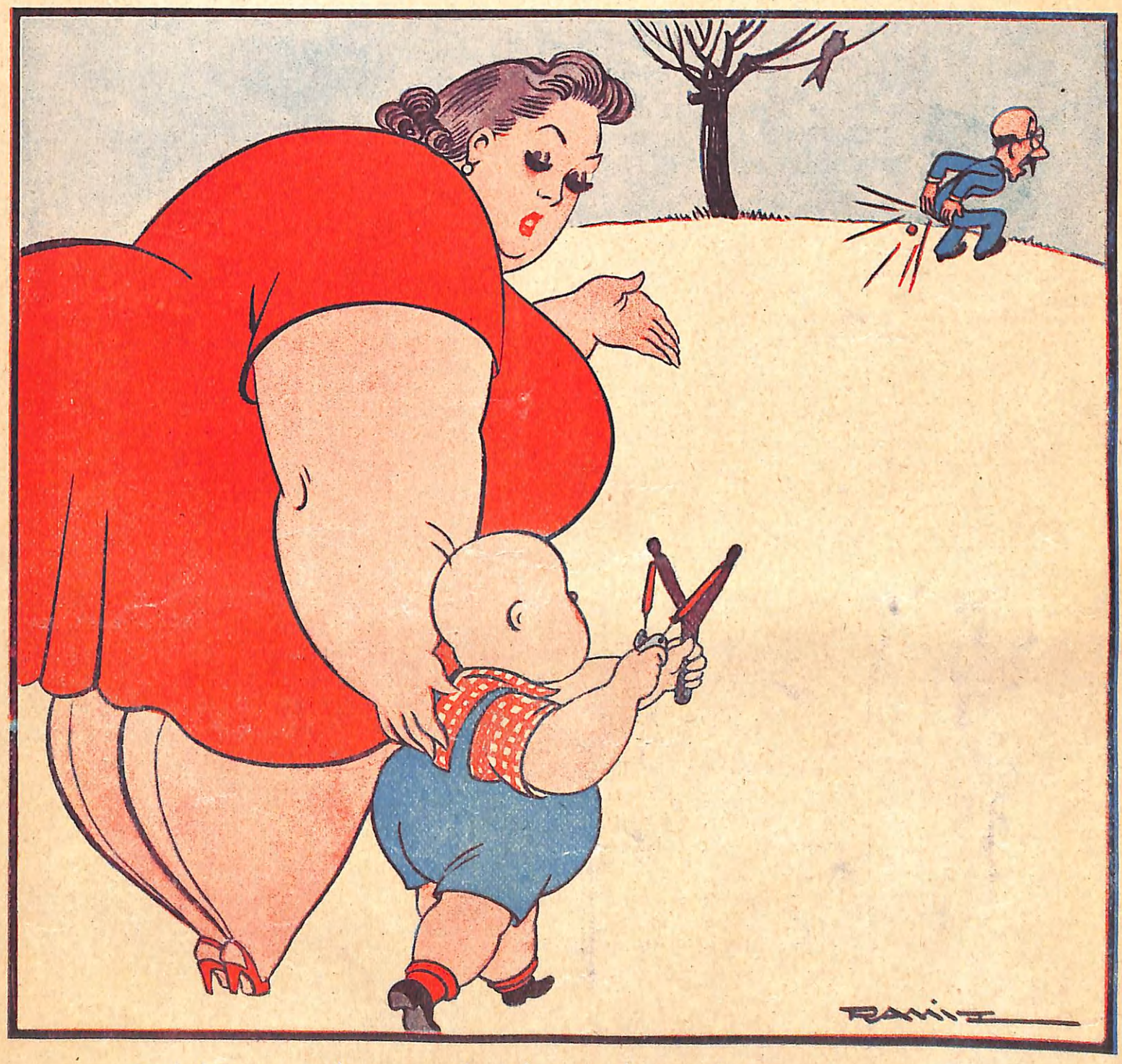

Tombul Teyze – Ulan yumurcak, babanı ne diye vurdun ?
Yumuk – Bir serçe vur da kurban edelim diye sen söylemedin mi anne ?!

T.T POSTASI

İzmir : N. Tayfur

S— Acaba Sıska Dayıyı Holivuda gönderip sinema makyajcıları vasıtasiyle güzelleştirmeğe imkân yok mu ?

C— Mümkündür amma, oradaki yıldızların bizim ay parçasına el koymalarından korkarım !

MİZAH
Yılbaşı sayısında en meşhur muharrir ve resamları bir araya topladı.

Merzifon : Ahmet Akyürek

S— Sayın Teyzeciğim. Allah esirgesin şu günlerde Sıska Dayı ebedî istiratgâhına gidecek olsa dul mu yaşarsınız, yoksa bu defa bir şişmanla evlenir misiniz ?

C— Kocamın hiç bir yerde istirahat etmesine tahammül edemiyeceğimden ben de yanına giderim !